

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 484/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. H. st., N., a I. H. ml., N., obaja tohto času vo väzbe v Ústave na výkon väzby L., zastúpených advokátom JUDr. Ľ. Š., Advokátska kancelária, Š., vo veci namietaného porušenia ich základných práv garantovaných čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s jej čl. 2 ods. 2 a práv podľa čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 1 Tp/49/2010 z 8. decembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tpo/63/2010 z 11. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. H. st. a I. H. ml. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. marca 2011 doručená sťažnosť I. H. st. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“) a I. H. ml. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“ spolu len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojich základných práv garantovaných čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s jej čl. 2 ods. 2, práv podľa čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tp/49/2010 z 8. decembra 2010 a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tpo/63/2010 z 11. januára 2011.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 49/2010 z 3. októbra 2010 vzatí do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku.

Podaním z 18. novembra 2010 sťažovatelia žiadali o prepustenie z väzby na slobodu, spolu s návrhom na nahradenie väzby písomným sľubom obvineného. Sťažovateľ v 1. rade tiež navrhol nahradenie väzby peňažnou zárukou.

O žiadosti sťažovateľov rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 49/2010 z 8. decembra 2010 tak, že ich žiadosť zamietol.

Podľa názoru sťažovateľov o ich žiadosti na okresnom súde *„rozhodoval nezákonný sudca, t. j. sudca neurčený v súlade s rozvrhom práce“*.

Proti uzneseniu okresného súdu podali sťažovatelia 8. decembra 2010 sťažnosť, v ktorej, ako uviedli, namietali aj porušenie práva na zákonného sudcu. V ďalšej časti sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovatelia citujú z odôvodnenia tejto námietky adresovanej krajskému súdu, v ktorej okrem iného uviedli:

«Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 757/2004 Z.z. (o súdoch a o zmene a doplnení niektorých predpisov) „zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie

o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte.

Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 757/2004 Z.z. (o súdoch a o zmene a doplnení niektorých predpisov) „zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce“.

Podľa rozvrhu práce OS Galanta na rok 2010 so zapracovanými dodatkami vedený pod Spr J130/2009 v znení účinnom ku dňu 2.10.2010 je v súdnom oddelení IT pre rozhodovanie vecí súdneho registra Tp určený predseda senátu JUDr. M. S. a jeho určený zástupca je v súlade s rozvrhom práce určený JUDr. D. M.

Je síce pravdou, že citovaný rozvrh práce v prílohe č. 3 stanovuje, že sudcovia v pohotovosti konajú v oddelení ITp vo veci väzby obvineného v prípravnom konaní, avšak následne pokiaľ JUDr. M. S. konal vo veci ako sudca vykonávajúci pohotovosť na základe štvrtročného plánu pohotovostných služieb OS Galanta, potom chýba v rozvrhu práce OS Galanta určenie zákonného sudcu JUDr. E. S. v oddelení IT pre veci zapísané do súdneho registra Tp, a teda nie je splnená podmienka zákonného sudcu podľa §3 ods. 3 zák. č. 757/2004 Z.z., nakoľko z rozvrhu práce OS Galanta nevyplýva zaradenie sudkyne JUDr. E. S. do súdneho oddelenia IT pre veci zapísané do súdneho registra Tp. Na uvedenom nič nemení ani znenie § 51 ods. 3 zák. č. 757/2004 Z.z. Rovnako tak navrhujem aby KS Trnava preskúmal aj formálne a obsahové náležitosti štvrtročného plánu pohotovostných služieb na základe ktorého bol určený zákonný sudca, ktorý rozhodol o mojom vzatí do väzby.»

Sťažovatelia zopakovali uvedený názor týkajúci sa zákonného sudcu aj v ďalšej časti odôvodnenia sťažnosti predloženej ústavnému súdu.

Krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tpo 63/2010 z 11. januára 2011 sťažnosť sťažovateľov zamietol.

Sťažovatelia tvrdia, že krajský súd sa vôbec nevysporiadal s ich námietkou nezákonného sudcu v dostatočnej miere, pričom opätovne poukázali na skutočnosť, že „v rozvrhu práce OS Galanta absentuje určenie zákonného sudcu JUDr. E. S. v oddelení IT pre veci zapísané do súdneho registra Tp“. Krajský súd uvedenej námietke sťažovateľov „neporozumel, vôbec sa jej pri svojom rozhodovaní nevenoval a vôbec sa

s ňou relevantným spôsobom nevysporiadal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia“. Rovnako tak sa krajský súd nevenoval „námietkam k štvrtročnému plánu služieb a tým aj zákonnému určeniu sudcu ...“.

Na základe týchto skutočností sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol vo veci týmto nálezom:

„1. Okresný súd Galanta svojím rozhodnutím, sp. zn. 1 Tp/49/2010 zo dňa 8.12.2010 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Tpo/63/2010 zo dňa 11.1.2011, porušili základné právo sťažovateľov I. H. st, trvale bytom: N., t. č. vo väzbe v ÚVV L. a I. H. ml., trvale bytom: N., prechodne bytom: N., t. č. vo väzbe v ÚVV L. na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivý proces v podobe práva na náležité odôvodnenie rozhodnutia podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv, ako aj práva sťažovateľov na zákonného sudcu a na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 48 ods. 1, v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 5 ods. 3 Európskeho dohovoru.

2. Uznesenie Okresného súdu Galanta svojím rozhodnutím, sp. zn. 1Tp/49/2010 zo dňa 8.12.2010 a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Tpo/63/2010 zo dňa 11.1.2011 sa zrušujú a vec vracia Okresnému súdu Galanta na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov konania.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia namietajú v petite sťažnosti porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp/49/2010 z 8. decembra 2010 a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo/63/2010 z 11. januára 2011.

1. Pokiaľ ide o časť sťažnosti namierenú proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Tp 49/2010 z 8. decembra 2010, ústavný súd vo svojej judikatúre pravidelne konštatuje, že v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv a slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sa namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, IV. ÚS 83/2011).

Z takto formulovaného princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľmi uplatnených námietkach porušenia ich označených práv napadnutým uznesením okresného súdu o zamietnutí ich žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu je tak vylúčená. Ochrany svojich práv sa sťažovatelia mohli domáhať podaním sťažností proti nemu a toto svoje právo aj využili. O sťažnostiach rozhodoval krajský súd, ktorý mal právo i povinnosť poskytnúť im ochranu aj vo vzťahu

k označeným základným právam podľa ústavy a právam podľa dohovoru, preto ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde.

2. Ústavný súd zistil, že sťažovatelia sa svojou predchádzajúcou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 18. marca 2011 domáhali okrem iného aj vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 5, čl. 20 ods. 1, čl. 21 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 8 ods. 3 listiny uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 49/2010 z 8. decembra 2010 a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 63/2010 z 11. januára 2011, a to na základe totožných argumentov spočívajúcich v tvrdení nezákonnosti sudcu rozhodujúceho o väzbe a v tvrdení nedostatočného odôvodnenia uznesenia krajského súdu v tejto súvislosti.

Ústavný súd o predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľov rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 298/2011-28 z 27. júla 2011 tak, že ju ako celok odmietol, pričom sťažnosť sťažovateľa v 2. rade odmietol ako podanú neoprávnenou osobou a časť sťažnosti týkajúcu sa uznesenia okresného súdu z 8. decembra 2010 odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2.1 Sťažnosť sťažovateľa v 1. rade v rozsahu zhodnom s touto sťažnosťou, konkrétne v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo/63/2010 z 11. januára 2011, ústavný súd v uvedenom predchádzajúcom rozhodnutí odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Keďže v danom prípade neprichádza do úvahy splnenie podmienok v ďalšom návrhu zo strany sťažovateľa v 1. rade, keďže ide o rovnaké námietky proti tomu istému rozhodnutiu krajského súdu, ústavný súd jeho sťažnosť v tomto rozsahu (čl. 17 ods. 2 a 5

a čl. 48 ods. 1 ústavy) odmietol podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

2.2 Za týchto okolností bolo úlohou ústavného súdu posúdiť námietky porušenia základných práv sťažovateľa v 2. rade podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Vo vzťahu k námietke nezákonného sudcu pri rozhodovaní okresného súdu, ktorú sťažovateľ v 2. rade odôvodnil zhodne s predchádzajúcou sťažnosťou, sa ústavný súd v plnom rozsahu opiera o odôvodnenie uznesenia ústavného súdu v konaní sp. zn. IV. ÚS 298/2011. V tomto konaní sa ústavný súd touto námietkou podrobne zaoberal, pričom okrem iného uviedol: „Z rozvrhu práce okresného súdu vyplýva, že v rozhodnom čase boli sudcovia JUDr. M. S. a JUDr. E. S. pridelení na výkon funkcie sudcu na trestnom úseku okresného súdu v oddelení 1T a 2T s tým, že u oboch sudcov odborom pôsobnosti bolo aj vybavovanie vecí súdneho registra Tp. Rozvrhom práce bolo určené, že pohotovostné služby vykonávajú sudcovia trestného úseku na základe štvrtročného plánu pohotovostných služieb, pričom sudcovia v pohotovosti konajú aj vo veciach súdneho registra Tp. Z rozvrhu práce vyplýva, že súdny register Tp sa z hľadiska vecného delí na oddelenia s tým, že v oddelení 1Tp sudcovia v pohotovosti konajú okrem iných o väzbe obvineného v prípravnom konaní.

Z týchto skutočností vyplýva, že sudcovia JUDr. M. S. a JUDr. E. S. ako sudcovia trestného úseku vykonávajúci pohotovostné služby majú ako odbor pôsobnosti aj

vybavovanie vecí súdneho registra Tp s tým, že konajú v každom z uvedených oddelení súdneho registra Tp, teda aj v oddelení 1Tp.

Na základe týchto skutočností možno uzavrieť, že sudcovia pre prípravné konanie JUDr. M. S. a JUDr. E. S. boli zákonnými sudcami pre konanie a rozhodovanie v právnej veci sťažovateľa sp. zn. 1 Tp/49/2010, ktorí boli určení podľa § 51 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a v súlade s rozvrhom práce okresného súdu na rok 2010 a príslušným štvrt'ročným rozpisom pohotovostných služieb.“

K tej istej námietke vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu ústavný súd uviedol: „Krajský súd sa námietkou sťažovateľa týkajúcou sa porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy zaoberal a svoje rozhodnutie primeraným spôsobom odôvodnil. Nebolo potrebné, aby svoje závery výslovne podložil konkrétnymi ustanoveniami rozvrhu práce okresného súdu, pretože ide o bežne dostupné údaje, ktoré si mohol priamo overiť aj sťažovateľ (m. m. I. ÚS 386/2010). Určenie zákonného sudcu rozvrhom práce tak, že o návrhu na vzatie do väzby alebo o žiadosti o prepustenie z väzby rozhodne sudca vykonávajúci v rozhodnom období službu pohotovosti, rešpektuje požiadavku, aby rozhodovanie o návrhu na vzatie do väzby, resp. o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bolo realizované nestranným súdom (m. m. IV. ÚS 3/08), a tiež garantuje, aby sa zabezpečila ústavná požiadavka urýchleného rozhodnutia o zákonnosti väzby v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 ústavy (m. m. III. ÚS 199/05, II. ÚS 142/07, II. ÚS 372/08), a tým aj právo sťažovateľa na kontrolu zákonnosti väzby v pravidelných intervaloch.“

Ústavný súd konštatuje, že neexistuje žiadny rozumný dôvod, aby sa v tejto otázke, aj keď posudzuje sťažnosť iného sťažovateľa (v tomto prípade sťažovateľa v 2. rade), odchýlil od záverov predchádzajúceho rozhodnutia ústavného súdu čo do obsahu v rovnakej veci, preto aj sťažnosť sťažovateľa v 2. rade v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo/63/2010 z 11. januára 2011 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd posúdil ako zjavne neopodstatnenú aj tú časť sťažnosti sťažovateľa v 2. rade, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, pretože medzi obsahom týchto článkov a odôvodnením sťažnosti, ktoré je výlučne zamerané na tvrdenia o nezákonnosti sudcu v konaní prvostupňového súdu, nie je žiadna relevantná súvislosť.

3. Sťažovatelia v petite svojej sťažnosti namietajú aj porušenie základných práv garantovaných čl. 17 ods. 1 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd aj vo vzťahu k namietanému porušeniu týchto základných práv a práv podľa dohovoru považuje sťažnosť sťažovateľov za zjavne neopodstatnenú.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pokiaľ ide základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

Z uvedeného dôvodu je sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a rovnakého základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny v konaní o väzbe zjavne neopodstatnená (obdobne napr. IV. ÚS 392/08).

Ústavný súd z rovnakých dôvodov odmietol aj časť sťažnosti týkajúcu sa čl. 17 ods. 1 ústavy, ktorý všeobecne a univerzálnym spôsobom zaručuje osobnú slobodu každému, ale jeho porušenie všeobecným súdom bez zistenia procesných pochybení neprichádza do úvahy. Na tomto mieste ústavný súd poznamenáva, že v prípade tejto námietky (a týka sa to tiež už uvedených námietok vo vzťahu k čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy) bolo možné odmietnuť sťažnosť aj pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí, pretože v sťažnosti vo vzťahu k týmto námietkam absentuje akékoľvek relevantné odôvodnenie napriek tomu, že sťažovatelia sú zastúpení v konaní advokátom. To isté potom v celom rozsahu platí aj v prípade označeného práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru, najmä ak berieme do úvahy, že príslušné súdy sa žiadosťou sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu riadne zaoberali a rozhodli o nej v primeranej lehote.

K námietke porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorú sťažovatelia spájajú s nedostatočným odôvodnením uznesenia krajského súdu, treba uviesť jednak spojitosť s dôvodmi, pre ktoré bolo odmietnuté namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ale tiež poukázať na závery

ústavného súdu v tomto odôvodnení, ako aj v odôvodnení predchádzajúceho rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľov o tom, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu netrpí vadou svojvôle ani arbitrárnosti a je primerane, ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené.

Sťažovatelia namietajú porušenie označených základných práv podľa ústavy napadnutým uznesením krajského súdu „v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy“. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu ustanovenia čl. 2 ods. 2 ústavy má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Toto ustanovenie ústavy je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd nedospel k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia týchto ustanovení ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07).

Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. novembra 2011